

VLAGYIMIR SZALAVJOV
(1853–1900)

Levél-részlet

*Először is, jelentem, szép barátom,
A létet rég másként értelmezik,
S a művelt főkkel ím én is belátom,
Hogy sem idő, sem tér nem létezik;
Hogy mindez szubjektív kísértet, égi
Maszlag, vagyis közönséges csalás.
Naív realista, ki ezt nem érti,
Majom tehet csak így és senki más.
S a tény, hogy most magam lakom szobámat,
Csak illanó idő- s tér-tényező,
Nagy nulla, és az unalom, a bánat
S még egy-s-más épp így értékelhető...
Kimondom hát, hogy Ádán s Éva óta
A csőcselékből nem maradt reánk
Csak két okos fő: tételek tudósa,
A filozof Kant és Noé ősapánk.
Amaz kimondta megcáfolhatatlan,
Hogy kardba dőlünk nem kell semmiért,
Ez meg – empirice vitathatatlan:
Jól berúgott, aztán aludni tért.*

1890.

MAKSZIMILIÁN VOLOSIN
(1877–1932)

* * *

*A zöld hullám megtorpant és riadtan,
Bíborban égve messze elszaladt...
A víz fölé leszállt mindent belepve, lassan
A zengő alkonyat.*

*A sok fodor lilás felhőt szegélyzett
Mint kéklő gyöngyfűzér.
A lány ködben sötét árbockötélzet
Közt fennakadt a szél.*

*Sík tengerár... Hullám redőzte hátán
Bús csónak vándorolt.
S vészterhesen, mint nagy rótszíniű páfrány
Nőtt, egyre nőtt a Hold.*

1907.

MARINA CVETÁJEVA
(1892–1941)

* * *

*Tetszik, hogy nem magától lángolok,
Tetszik, hogy nem miattam ég a láztól,
Hogy Földgolyónkon bizton állhatok,
S magát sem félttem semmi sorscsapástól.
Tetszik, hogy bárhogy bármit mondhatok,
És nemtörődöm lomposság se gátol,
Nem önt el pír, s csöppet sem izgulok,
Ha ujjunk néha összeér magától.*

*Tetszik továbbá az, hogy fesztelen
Ölelget bárki mást, hiába nézem,
S nem vetne kárhozat tüzére sem,
Ha nem magával csókolózom éppen.
Hogy, kedvesem, kedves, szelíd nevem
Sem éjjel, sem nappal nem ejti – semmiképpen...
Hogy halleluját ünnepélyesen
Nem értünk zengnek templom hűvösében.*

*Most tiszta szívemből hálát adok,
Hogy – öntudatlan! – ezt kapom magától,
Hogy éjjelente nyugton alhatok*